

Demonul compoziției

Ioan T. Morar

Deși se află la prima expoziție personală, Alexandru Niculescu nu se trădează prin stângăciile debutantului, nu vrea să demonstreze, deodată, tot ceea ce știe. Student (acum masterand) al clasei lui Sorin Ilfoveanu, tânărul pictor nu cade în păcatul, aproape general prin școlile noastre artistice, de a-și imita maestrul, de a picta ca el, de a i se așeza sub aripa creatoare. Mimetismul a fost multă vreme considerat un mod eficient de a te insera în zona ocupată de maestru, de a fi repede luat în seamă de critică, pentru că orice e ușor de clasificat dacă de lucru mai puțin cronicarilor. Există un exemplu mai vechi de adepți ai marelui Horia Bernea, care se străduiau să-l imite până la anularea oricărei trăsături personale și care nici astăzi nu au reușit să evadeze din acea zonă, devenind posteritatea creatoare a puternicii personalități berniene. Alexandru Niculescu reușește să nu aducă în discuție aproape nimic din caracteristicile lui Sorin Ilfoveanu. Lucrările sale, desfășurate pe suprafețe ample, uimesc prin unitatea stilistică rară la un tânăr, prin coerența universului imaginar. Poate că doar latura fantastică este ceea ce-l apropie de Sorin Ilfoveanu, pornirea de popula pânzele cu ființe stranie, ciudate, cu alcătuirii mitologice ce aduc cu ele o anumită luxurianță imaginativă. Cred că avem în față un talent autentic și un pictor dispus să sacrifice de dragul picturii alte căi mai degrabă aducătoare de venituri, cum ar fi designul sau munca în publicitate. Pentru că, așa cum zice Alexandru Niculescu, în catalogul expoziției sale, "Astăzi ești avangardist dacă faci pictură".

Academia Cațavencu, nr.14, 8-14 aprilie 2003